

Hồi Thứ Hai Mười Tám

ĐỘC KẾ KHÔN LƯƠNG DIỆT THẦN ỨNG

CẦU XIN ĐIỀU KẾ QUYẾT VẤN HỒI

Thần Ứng bang với lũ Đại ứng là nỗi khiếp đảm đối với bất luận ai nếu không đủ bản lĩnh lại vẫn liều lĩnh tiến nhập vào tận tổng đàn bang Thần Ứng.

Tuy nhiên điều đó không hề chờ đón một nhóm nhân vật đều toàn là nữ nhân chỉ có duy nhất mỗi mình Hồng Bảo Kỳ là nam nhân. Trái lại, lúc sắp đến gần tổng đàn Thần Ứng bang, Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên tột độ đến nỗi phải bật thốt lên:

- Quái lạ! Tất cả đều quá tĩnh lặng. Là điều thật bất thường nếu không muốn bảo kể cả lũ đại ứng giờ này vẫn say ngủ, tịnh không gây bất kỳ một tiếng động nào dù nhỏ.

Long Ngân Hoa hoài nghi:

- Lối xuất nhập vẫn còn cách chúng ta những ba mươi trượng. Há lẽ Hồng ca ca có thính lực quá cao minh, đến độ tự tin có thể phát hiện mọi tiếng động khả nghi từ khoảng cách xa hơn nhiều lần?

Lạc Yến Chi thì bảo:

- Hư thực thế nào, cứ đến gần khắc rõ. Đi nào.

Vì không cần tỏ ra cẩn trọng nữa, tất cả đi nhanh hơn và cuối cùng thì minh bạch tại sao họ có thể ung dung di chuyển mà chẳng sợ bất kỳ trở ngại nào.

Do chờ đón mọi người, thoát tiên là ở ngay lối xuất nhập dẫn vào tổng đàn Thần Ứng bang là một thi thể với tử trạng thật thê thảm.

Vệ Nguyệt Tuyết khiếp đảm:

- Là công phu Phích Lịch Bồng Thiên Lô của Tịch Sơn môn?

Long Ngân Hoa nhìn vào sâu bên trong:

- Hồng ca ca nói đúng. Lũ đại ứng vẫn say ngủ, chỉ tiếc là giấc ngủ nghìn thu. Nhưng tất cả là do Tịch Sơn môn gây ra sao?

Lạc Yến Chi hoang mang:

- Lão Tư Mã Lạc đang nuôi mộng

được quần hùng ngưỡng mộ, kế đó sẽ cùng cử lão làm võ lâm minh chủ. Vậy thì hành vi thập phần ác độc này chẳng phải chỉ gây tác dụng ngược lại và hoàn toàn bất lợi cho lão sao? Lẽ nào lão quá ngu xuẩn, tự biến thành đại công địch võ lâm, thay vì cần tô hồng bản thân, để được lên ngôi Minh chủ?

Hồng Bảo Kỳ cũng hoang mang không kém:

- Hoặc giả đã có điều gì bất như ý xảy ra, khiến lão tự rõ chỉ có thể dùng vũ lực để độc bá võ lâm, không mong gì được quần hùng kính ngưỡng, như mọi người đã và đang kính ngưỡng Kiều gia?

Long Ngân Hoa tán đồng:

- Nhưng đó là điều gì?

Hồng Bảo Kỳ nhìn quanh:

- Hãy tản khai và dò xét thử xem. Biết đâu sẽ có manh mối nào đó.

Mọi người làm theo, Long Ngân Hoa cũng ra lệnh cho các nữ nhân phái Hải Hà cùng phân khai truy tìm manh mối.

Tuy nhiên, tất cả đều thất vọng. Vì dù đi về đâu hay tìm theo phương hướng nào, tất cả chỉ nhìn thấy toàn là các thi thể nếu chưa bị thiêu hủy hoàn toàn thì cũng bị cháy sém, đúng là do tuyệt kỹ Tịch Sơn môn gây ra.

Hồng Bảo Kỳ chợt nhìn về phía hậu sơn:

- Tịch Sơn Kỳ và Thiên Lô Bồng của Tịch Sơn môn quả thật lợi hại. Và nếu Tư Mã Lạc quyết dùng vũ lực độc bá võ lâm thì không biết Kiều gia có đủ bản lĩnh đối phó hầu ngăn cản lão Tư Mã Lạc toại nguyện chăng?

Lạc Yến Chi cũng nhìn theo Hồng Bảo Kỳ:

- Ý Bảo Kỳ huynh muốn nói, mục Trác Phi Mộng và Vương Xà Lão Tẩu cũng khó mong toàn mạng? Thế nên, vì mối thù này, Kiều gia cho dù từng là đồng mưu cùng Tịch Sơn môn thì kể từ nay, cả hai sẽ trở mặt, và chính Kiều gia sẽ ra mặt hầu ngăn cản Tịch Sơn môn độc bá võ lâm? Vậy thì thi thể của hai nhân vật này, nếu không thấy ở đây, huynh bảo có thể lão Tư Mã Lạc đã ném họ xuống đáy vực Tuyệt Mệnh?

Vệ Nguyệt Tuyết chợt hiểu, vội lên tiếng:

- Hồng sư ca toan mạo hiểm lao xuống vực Tuyệt Mệnh lần nữa ư? Thôi nào, một là vì quá nguy hiểm và hai là sẽ khiến chúng ta chậm chân, e không kịp đến dự thịnh hội võ lâm chỉ hai ngày nữa là diễn khai ở phái Thiếu Lâm.

Chợt, Hồng Bảo Kỳ cau mày nhíu mặt:

- Những đệ tử phái Hải Hà đã quay lại cả chưa, Ngân Hoa muội?

Long Ngân Hoa tìm quanh:

- Còn thiếu một. Lẽ nào quanh đây vẫn còn ẩn nấp địch nhân và đệ tử tệ phái đã bị mưu hại?

Hồng Bảo Kỳ chợt lắc vai biến mất:

- Ta nghe có tiếng động ở đâu đó bên trong nội sảnh Thần Ứng bang. Để ta vào trước xem sao.

“Vù...”

Nhóm Long Ngân Hoa thấy vậy cũng tất tả chạy theo. Và khi đến đủ gần, ai cũng nghe tiếng Hồng Bảo Kỳ bật gâm:

- Toan tự sát ư? Đâu dễ như vậy! Mau nằm xuống nào!

Đáp lại là tiếng kêu đau đớn của một nữ nhân quyết chẳng thể làm thành nam nhân:

- Hự!!

Nhóm Long Ngân Hoa lao vào nội sảnh và Lạc Yến Chi là người đầu tiên bật kêu:

- Lão Bạch Thám Đáo?!

Không như Lạc Yến Chi vừa kêu vừa chạy vội đến để xem xét một thi thể cũng bị cháy sém khắp y phục. Long Ngân Hoa thì ngỡ ngàng lao đến cạnh một nữ nhân quả nhiên chính là đệ tử phái Hải Hà vừa bị Hồng Bảo Kỳ hạ thủ. Long Ngân Hoa đưa tay đỡ nữ nhân ấy ngồi lên:

- Thế này là thế nào?

Hồng Bảo Kỳ đáp, dĩ nhiên cho Long Ngân Hoa và Lạc Yến Chi cùng minh bạch:

- Tiếng động lúc nãy ta phát hiện nhất định là do lão Bạch Thám Đáo hoảng sợ gây ra. Đến khi ta lao vào, chỉ thấy lão thì đã bất động và hung thủ điếm tử huyết kết liễu lão ta chính là đệ tử phái Hải Hà, cũng toan tự kết liễu vì sợ bị tra khảo.

Lạc Yến Chi không nói gì, chỉ tiếp tục chú mục nhìn lão Bạch Thám Đáo. Riêng Long Ngân Hoa thì hậm hực bởi nữ nhân nọ, cũng vừa tỉnh lại:

- Tỷ vẫn để luận điệu của Tịch Sơn môn mê hoặc ư? Nếu không, hãy giải thích vì sao tỷ lại có hành động này, như cố tình không để mọi người có cơ hội dò hỏi gì ở nhân vật duy nhất đã may thoát cảnh thẩm sát?

Nữ nhân nọ cười lạnh:

- Ta không vì Tịch Sơn môn. Trái lại, ắt người cũng từng nghe biết, bổn cung thoát tiên tiến nhập Trung Nguyên vì chủ ý gì. Ta chỉ hận là khó mong

toàn mạng hầu có ngày mục kích bốn cung đủ uy lực hiệu triệu khắp võ lâm Trung Nguyên.

Long Ngân Hoa thất vọng lắc đầu:

- Tỷ lâm rồi. Thời thế đã thay đổi, đến cả cung chủ bốn cung Sơn Hải cũng nhận chân sự thật, đành loại bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Hướng hồ, tỷ là người có xuất thân Trung Nguyên, há lẽ chấp nhận để các nhân vật Trung Nguyên cứ liên miên hứng chịu hành vi đồ sát này của Tư Mã Lạc mới đích thực không có cùng xuất thân nguyên ủy với tỷ?

Đúng lúc này, Lạc Yến Chi bỗng kêu:

- May quá, muội chỉ làm càn, không ngờ công phu Tịch Sơn môn vẫn có thể giúp lão Bạch Thám Đáo phần nào hồi sinh.

Mọi người nhìn qua, quả nhiên thấy lão Bạch đang có dấu hiệu còn sinh khí, qua hai rèm mắt đang cố chớp động.

Hồng Bảo Kỳ vội phục người xuống cạnh lão, nói như rót vào tai lão:

- Thần Ứng bang tại sao lâm thảm họa này? Bọn tại hạ chỉ cần một lời đáp, ắt tự mình bạch ngay. Có phải do Tịch Sơn môn gây ra?

Lão họ Bạch dù đã cố hết sức vẫn không hé được mắt. Tuy nhiên, như không cam tâm chết oan uổng, miệng lão lại bật thốt thành chuỗi những âm tiết rời rạc:

- Kiêu gia... quá độc ác... Thiếu Dương... công phu... sát nhân... diệt khẩu... đồ họa... Tịch Sơn... lại còn... lại còn...

Hồng Bảo Kỳ nôn nóng:

- Có thật đã do Kiêu gia gây ra chẳng? Lão ngụ hiệp đó còn có mưu đồ gì, hoặc còn có hành vi gì độc ác hơn?

Lạc Yến Chi vụt chép miệng:

- Muộn rồi. Khí đã tuyệt, lão đã chết, lần này là chắc chắn.

Long Ngân Hoa thì rùng mình, lập tức lên tiếng nửa luyến tiếc, nửa trách mắng nữ nhân nọ:

- Tỷ có nghe chẳng? Vậy là ý nguyện của tỷ bất thành. Kiêu gia là hung thủ, quyết gieo họa cho Tịch Sơn môn, cùng là Sơn Hải cung trong tâm tưởng của tỷ. Phải chi tỷ đừng vội kết liễu lão Bạch, a... , nhất định qua lão Bạch, chúng ta có cơ hội cực tốt để định tội Kiêu gia, cũng phần nào tránh cho Sơn Hải cung của tỷ không phải mang lấy tội của người. Đàng này...

Nữ nhân nọ biến sắc, chột hét to:

- Thuộc hạ đã sai lầm. Đành lấy cái chết tạ tội. Vĩnh biệt! A... A...

Long Ngân Hoa tuy ngăn cản nhưng không kịp, vì máu huyết đã từ miệng nữ nhân tuôn ra xối xả. Nàng thở hắt ra:

- Lưỡi đã bị cắn đứt. Cách tự sát này kể như vô phương cứu vãn.

Cùng lúc đó, Lạc Yến Chi bất đồ đập một chưởng vào đầu lão Bạch Thám Đáo:

- Để những nhân mạng uống tử của Lạc gia được thỏa nguyện, xin Hoàng thiên minh giám, Lạc Yến Chi tiểu nữ buộc phải có hành động này.

“Bộp!”

Thủ cấp lão Bạch vỡ toang, là cơ hội để Hồng Bảo Kỳ cho Long Ngân Hoa và Vệ Nguyệt Tuyết biết lão Bạch Thám Đáo đã từng gây ra thảm trạng thế nào cho Lạc gia. Sau cùng, Hồng Bảo Kỳ lên tiếng như tự hỏi:

- Thiếu Dương công phu? Há lẽ cũng với công phu này, Kiều gia có thể nguy tạo một trường huyết sát tương tự như đã do tuyệt kỹ Tịch Sơn môn gây ra? Hay là lão Bạch do thần trí đã hồ đồ nên lầm? Vì phải là công phu Phích Lịch Thiên Lô mới đúng.

Lạc Yến Chi khẽ kêu:

- Chẳng biết đúng hay không, vì với yếu quyết kinh văn trên thân Phích Lịch Thiên Lô Bồng độ nào, muội do muốn được yên thân, tiếp tục lưu ngụ ở Kiều gia, quả thật đã phải tỏ bày tất cả cho lão Kiều nghe. Tuy nhiên, để vận dụng yếu quyết này, lẽ nào trong tay lão Kiều còn có một Phích Lịch Bồng Thiên Lô thứ hai, cũng là điều lão Bạch Thám Đáo muốn thổ lộ nhưng chẳng kịp?

Mọi người chấn động, nhất là Hồng Bảo Kỳ, khi bảo:

- Điều này rất hệ trọng. Vì từ nay nếu chỉ dựa vào tử trạng giống nhau để kết tội cho một mình Tịch Sơn môn thì quá bất công. Tương tự, lão Kiều một khi cũng có Phích Lịch Thiên Lô Bồng trong tay thì muốn đối phó ai, lão tha hồ che giấu tung tích cũng như thân phận. Lúc đó, có ai dám đề quyết lão Kiều là hung đồ ác nhân, không hề kém Huyết Thủ Ma Vương? Chúng ta nên mau đến phái Thiếu Lâm. Nhanh lên nào.

*

* *

... Đang cùng nhau phi thân lao đi,

Long Ngân Hoa chợt len lén hỏi Hồng Bảo Kỳ:

- Vừa rồi, khi báo mọi người phân khai, lý do được Hồng ca ca đưa ra là quá miễn cưỡng. Hãy nói đi, có phải chỉ vì Hồng ca ca chẳng dám tin ai nữa, ngoại trừ bọn muội?

Hồng Bảo Kỳ cười cười và chột chậm dần lại:

- Không sai. Sau sự biến cố luôn phát sinh từ Hải Hà phái. Đích thực ta chẳng tin ai nữa. Tương tự, nhân lúc này, hãy cho ta hỏi lần lượt từng người. Thoạt tiên là nàng, sau lần ta lập trọng thệ, nàng nghĩ sao, có hứa mãi cùng ta nên phu thê chẳng?

Long Ngân Hoa bối rối, dừng chân lại:

- Hồng ca ca muốn ám chỉ, phải là phu thê thì Hồng ca ca mới trọn tin ở muội?

Yến Chi cùng Nguyệt Tuyết vì động tâm nên cũng dừng lại và cả hai nghe Hồng Bảo Kỳ đáp thật minh bạch:

- Không sai. Huống hồ đây là lúc cần phải có các quyết định tối hậu. Thế nên, ta sẽ tuyệt đối an tâm nếu Nàng đáp ứng, như trước kia ta đã đáp ứng và đã lập trọng thệ nguyện cùng nàng trở thành phu phụ.

Long Ngân Hoa không còn chọn lựa nào khác:

- Chàng yên tâm. Thiếp mãi mãi chỉ là người của chàng, dù sống chết vẫn là người của Hồng gia.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu và quay sang Vệ Nguyệt Tuyết, cũng tỏ ý tương tự:

- Nếu chấp nhận bỏ hết mọi lầm lỗi của tiền nhân thì muội nghĩ sao về hôn sự đã do lệnh tôn ước định, hứa gả muội cho ta?

Nguyệt Tuyết cúi đầu chấp nhận:

- Chàng quá đại lượng, đã bỏ qua mọi lỗi lầm của gia phụ. Thế nên, thiếp chỉ có thể tỏ lòng cảm kích bằng cách quyết mãi trao thân này cho chàng.

Hồng Bảo Kỳ hài lòng, cuối cùng mới nói với Lạc Yến Chi:

- Lạc bá bá đã có lời ủy thác, huống hồ hai chúng ta đã nhiều phen cùng nhau sinh tử. Vậy nếu Hồng Bảo Kỳ ta ngỏ lời cầu hôn. Yến Chi nàng có ưng thuận chẳng?

Lạc Yến Chi sung sướng reo:

- Muội cũng gây nhiều phiền toái cho huynh, nếu huynh không trách, cũng chẳng để tâm, lại còn ngỏ lời này, ôi chao, thiếp còn gì vui mừng hơn.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Đã vậy, ta xin thú thật, một phần vì ta còn nghi kỵ nên khi này ta mới bảo các đệ tử phái Hải Hà tách khai, cứ thẳng tiến đến Thiếu Lâm. Phần thứ

hai, là ý của ta muốn đưa tam vị phu nhân đến bái phỏng một nhân vật. Vì điều này quá hệ trọng khiến các hành động của ta dù bị chê là quá đa nghi ta cũng phải thực hiện. Tuy nhiên, do cả ba đều thuận tình, đều nguyện ý cùng ta trở thành phu thê, mãi mãi bên nhau, ta thật mãn nguyện và xin thành tâm có lời cảm tạ cả ba. Đi thôi và mọi người sẽ biết đây là nhân vật thế nào...

*

* *

Vệ Nguyệt Tuyết chột kêu, tỏ ra kinh ngạc:

- Xa xa phía trước chính là sơn môn Không Động phái. Phải chăng chàng đã đoán biết nhân vật nào từng hóa thân Huyết Thủ Ma Vương, cũng là nhân vật trước kia đã hại chàng cũng ở phái Không Động, nên toan đưa bọn thiếp đến cùng chàng bảo thù phục hận, trừ họa cho võ lâm?

Thoáng giật mình, Hồng Bảo Kỳ lập tức ra hiệu cho cả ba mỹ nhân cùng dừng lại:

- Kỳ thực ta không hề có ý đó. Nhưng nay được Nguyệt Tuyết nhắc, ta nghĩ, biết đâu kẻ hóa thân Huyết Thủ Ma Vương đích thực đang ẩn thân quanh đây để trị liệu nội thương? Chúng ta nên cẩn trọng thì hơn, hãy đi theo lối này.

Hồng Bảo Kỳ chuyển hướng, cứ thận trọng đi chéch xa dần sơn môn Không Động phái.

Thái độ của Hồng Bảo Kỳ khiến ba mỹ nhân cũng thận trọng theo, đến độ Long Ngân Hoa lúc lên tiếng cũng hạ thật thấp giọng, hỏi rất khẽ:

- Rốt cục chàng định đưa bọn thiếp đến bái phỏng nhân vật nào?

Hồng Bảo Kỳ cười bí ẩn:

- Tuy không quen nhưng quyết chẳng xa lạ gì, nhất là đối với nàng. Kìa, ở phía trước đây, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Nhưng Lạc Yến Chi khẽ kêu:

- Chàng chờ đã. Hãy nhìn xem cảnh quang này tương tự lúc chúng ta được đưa đến hội diện Viên Linh Linh Tiên Tử. Thiếp nghĩ ở phía trước chính là một kỳ trận. Do chàng lập ư?

Hồng Bảo Kỳ lại một phen giật mình:

- Không! Vì ta nào am hiểu kỳ môn trận thế. Nàng cũng biết như thế đúng không?

Bỗng đến lượt Long Ngân Hoa khẽ kêu:

- Yến Chi nói rất đúng. Tuy nhiên, thiếp càng nhìn sao càng cảm thấy giống cách sắp đặt của kiếm trận Hải Hà phái. Phải chăng nhân vật này có phần liên quan đến phái Hải Hà?

Hồng Bảo Kỳ đành thổ lộ:

- Đây là nơi ta đã tự đưa giáo chủ Thiết Xà giáo năm xưa đến lưu ngụ. Và nói như Ngân Hoa, lẽ nào trận thế chính là do lão tiên bối đã sắp đặt?

Vệ Nguyệt Tuyết rùng mình:

- Cũng là Huyết Thủ Ma Vương ư? Vậy có khi nào sau bao nhiêu năm ẩn tích, nhân vật đó lúc này thay tâm đổi tính và biến thành...

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Một đời công lực của Huyết Thủ Ma Vương năm xưa đều đã trút truyền cho ta. Nguyệt Tuyết nàng chớ lo lắng hã.

Yến Chi chợt bảo:

- Hư thực thế nào rồi sẽ biết nếu như Ngân Hoa muội có thể đưa tất cả chúng ta cùng vào trong, xuyên qua trận.

Ngân Hoa gật đầu:

- Chính là cách bố trí của kiếm trận phái Hải Hà. Đủ hiểu Huyết Thủ Ma Vương năm xưa vẫn luôn chung tình, lập trận vừa tự bảo vệ, vừa phần nào luôn nhắc nhở đến ý trung nhân năm xưa. Mọi người cứ di chuyển theo ta là an toàn xuất nhập. Đi nào!

Có Ngân Hoa mở đường, mọi người cứ theo đó nối bước. Và đang lúc di chuyển, họ nghe một giọng nói ôn hòa vang lên:

- Có phải người chằng, Bảo Kỳ? Vậy là người đã cho phái Hải Hà toại nguyện? Nếu không, người đâu thể tùy tiện xuyên trận, thay vì phải ở ngoài gọi lão phu. Là trận chỉ có phái Hải Hà am hiểu?

Hồng Bảo Kỳ reo lên:

- Lão nhân gia vẫn vô sự? Làm tiểu bối đã một phen lo hã. Nhưng cùng đi với tiểu bối không chỉ mỗi một phái Hải Hà. Trái lại có cả môn chủ Tịch Sơn môn tương lai cùng tân chủ môn Hoa Sơn phái đương nhiệm. Lão nhân gia có cho tất cả được diện kiến chằng?

Một lão nhân già thật già chợt lỏm khòm xuất hiện:

- Bọn họ hết người rồi sao? Tịch Sơn môn và Hoa Sơn phái bây giờ lại chọn toàn nữ nhân đảm nhận trọng trách? Hoặc giả đã có quá nhiều sự biến, đúng như lão phu từng đề tính tiểu hài tử người về một nhân vật có thể vận dụng công phu Huyết Thủ gieo họa cho người?

Long Ngân Hoa khom người thi lễ:

- Tiểu nữ là chưởng môn nhân đương nhiệm phái Hải Hà, thật ngưỡng mộ về cung cách hành xử trước kia của lão tiên bối, nhất là đối với tổ sư của nhị môn phái Tịch Sơn - Hải Hà.

Lão nhân cười từ hòa:

- Đừng đa lễ. Lão phu chỉ mong đừng bị gán cho hai chữ “Ma Vương” là đủ, đâu đáng để bọn hậu nhân ngưỡng mộ. Mà thôi, phải hữu sự thì Bảo Kỳ mới đưa nhiều nhân vật nhất môn chi chủ cùng đến. Nếu là việc khẩn, hãy mau theo lão phu vào trong, đừng để chậm, dù chỉ một sát na.

Họ theo chân lão nhân, nhờ đó Hồng Bảo Kỳ có cơ hội giải thích rõ thêm:

- Từ khi ta thoát chết ở Minh Nhiên cốc và được lão nhân gia trao truyền nội lực, thú thật, mọi hành động của ta sau này đều do lão nhân gia tự tiên liệu và sắp đặt sẵn. Thế nên, lần này vì vấp phải mưu kế quá thâm độc nhưng thật kín kẽ của Kiều gia, ta nghĩ không thể hỏi ai cho bằng quay lại đây nhờ lão nhân gia chỉ điểm. Hy vọng sẽ có cách vạch chân tướng Kiều gia ngay ngày mai, khi thịnh hội khai diễn.

Họ cùng tiến vào một nếp thảo lư đơn sơ mộc mạc. Và lão nhân gia nói ngay:

- Bảo Kỳ người tuy thừa trung hậu, lại độ lượng nữa, nhưng tâm cơ kém, tư chất thì chỉ tầm thường, thế nên lão phu nói thẳng, dù đã phó giao Thiết Xà giáo cho người, lão phu cũng chẳng yên tâm. Ý lão phu muốn ám chỉ, thịnh hội ngày mai gì đó, thật mong người đừng bao giờ mơ tưởng hoặc chột nẩy tham vọng muốn trở thành Minh chủ. Hiểu chưa?

Long Ngân Hoa kinh ngạc:

- Sao lão tiên bối biết võ lâm sẽ có Minh chủ vào dịp thịnh hội ngày mai?

Lão nhân phì cười:

- Có một môn chủ Tịch Sơn môn tượng lai, lại có một tân chưởng môn Hoa Sơn phái, đủ hiểu đại họa đã xảy ra. Vậy thì diễn khai thịnh hội võ lâm để làm gì nếu không vì một hư danh Minh chủ? Nhưng thôi, xét về thời gian thì đã cận kề, Bảo Kỳ người hỏi gì thì mau lên!

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Hiện có ba nhân vật đang cùng một dã tâm muốn trở thành Minh chủ võ lâm. Và cả ba lại có những mối quan hệ khá là rối rắm thế này.

Hồng Bảo Kỳ tuần tự thuật lại mọi diễn biến có liên can đến ba nhân vật, là Tư Mã Lạc, Kiều gia và Huyết Thủ Ma Vương.

Nghe xong, lão nhân hỏi:

- Vậy người suy đoán thế nào về các diễn tiến sẽ xảy đến ngày mai?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Nếu đoán được, bọn tiểu bối đâu phải vội đến thỉnh giáo lão nhân gia?

Lão nhân nhìn ba nữ nhân:

- Còn bọn tiểu liễu đầu các người thì sao? Có cao kiến gì chăng?

Ngân Hoa gượng cười:

- Tiểu nữ tính đến nay chỉ xuất lộ giang hồ chưa đầy một tuần trăng, đành thú nhận chẳng có kinh lịch để đoán biết bất kỳ điều gì.

Nguyệt Tuyết thở dài:

- Tiểu nữ thì tệ hơn, dù thường hành tẩu giang hồ nhưng nhất nhất đều có phụ thân bên cạnh định đoạt tất cả tiểu nữ không có chủ kiến.

Lão nhân phì cười:

- Chúng tử, Bảo Kỳ người dù đạt thân thủ cao minh, có muốn trở thành Minh Chủ võ lâm cũng khó mong hoàn thành trọng trách. Đã vậy, bên cạnh lại chẳng có ai đủ tâm cơ để hỗ trợ. Thế nên...

Chợt Yến Chi lên tiếng:

- Sao lão nhân gia không hỏi tiểu nữ? Vì tiểu nữ có thể đoán ở thịnh hội võ lâm ngày mai nhất định sẽ diễn khai các trường long tranh hổ đấu, phần thắng ắt sẽ thuộc về một trong hai nhân vật, là Kiều gia và Huyết Thủ Ma Vương hiện nay.

Lão nhân cười cười:

- Người không kể đến Tịch Sơn môn, tại sao?

Yến Chi giải thích:

- Vì Kiều gia cơ hồ đã thừa bản lãnh đối đầu Tư Mã Lạc. Nếu không thì tại sao Kiều gia tận diệt Thần Ứng bang đổ họa cho Tịch Sơn môn? Đủ thấy Kiều gia không hề ngại Tư Mã Lạc.

Lão nhân bảo:

- Lão phu đoán khác. Tư Mã Lạc sẽ dễ dàng loại bỏ Kiều gia, kế đến mới là trường long tranh hổ đấu giữa hai công phu Phích Lịch và Huyết Thủ. Trừ phi Kiều gia còn có mưu đồ, hoặc có các tuyệt kỹ khác mà cho đến nay chẳng một ai phát hiện.

Lời nói của lão nhân vừa dứt, cơ hồ cả bốn người nhóm Hồng Bảo Kỳ cùng kêu:

- Vậy thì phải rồi.
- Không sai. Vì Kiều gia đã ngấm ngấm luyện thêm công phu Phích Lịch.
- Không phải Phích Lịch, chỉ có phần giống thôi.
- Đúng vậy. Đó là công phu Thiếu Dương gì đó.

Lão nhân giật nảy người:

- Sao? Công phu Thiếu Dương ư? Nếu vậy, gã họ Kiều này nhất định không ở họ Kiều. Gã phải mang họ Thiên mới đúng. Phải rồi, lão phu nhớ rồi, gã chính là Thiên Mộ Kiều, di tử duy nhất của Thiên Mộ Phục. Gã thật tinh quái, lấy chữ Kiều làm tên, nếu vậy tính danh lúc này của gã phải là Kiều Mộ Thiên hoặc Kiều Thiên Mộ, bọn người thừa nhận chẳng?

Hồng Bảo Kỳ bối rối:

- Bọn tiểu bối kỳ thực không hề biết chủ nhân Kiều gia mang tính danh là gì. Nhưng có thêm chi tiết này, mong được lão nhân gia chỉ giáo, là Kiều gia có liên quan đến Trác Phi Mộng, sau này được biết cũng liên quan Vương Xà Lão Tẩu, xuất thân Tây Vực. Lão nhân gia có chút hiểu biết gì chẳng?

Lão nhân ngẩn người:

- Vương Xà Lão Tẩu ư? Lão phu không biết. Nhưng ở Tây Vực tám mươi năm trước từng có nhân vật tự xưng là Xà Vương, tuyệt kỹ của Xà Vương có nguyên ủy xuất xứ từ Xà Trận, nghe đâu được Xà Vương tự phụ gọi là Tán Ảo Tống Âm gì đó.

Yếu Chi kêu:

- Đấy là tuyệt kỹ từng giúp Trác Phi Mộng vang danh, được xem là một trong Nhị Tiên Tử võ lâm.

Nguyệt Tuyết vỗ tay:

- Như vậy, nếu Trác Phi Mộng không là hậu nhân cốt nhục thì cũng là truyền nhân của Xà Vương.

Hồng Bảo Kỳ lại hỏi lão nhân:

- Kiều gia có liên can hai nhân vật này, từng gây nội biến ở bang Thần Ứng, hầu chiếm hữu lũ đại ưng, dùng máu huyết của đại ưng để chữa trị tuyệt chứng cho Trác Phi Mộng. Lão nhân gia có thể nhận định gì về sự liên quan này?

Lão nhân bần thần:

- Lão phu đang nghĩ về Thiên Mộ Phục. Đấy là bậc kỳ tài, thông minh xuất chúng, vì muốn mau chóng nổi danh nên đã có lần tìm lão phu xin ấn chứng võ công. Và cũng do trận ấn chứng lần đó, vì lão phu thắng, khiến

Thiên Mộ Phục bất phục. Thế nên trong sự cố khiến lão phu lần đầu sảy chân rơi xuống vực Tuyệt Mệnh chính là do truy đuổi theo Thiên Mộ Phục. Và như lão phu từng thổ lộ cho Bảo Kỳ người biết thì qua sự biến lần đó, lão phu mới tỉnh ngộ là đã lầm mưu gian của Thiên Mộ Phục hợp cùng bọn phản giáo. Chứng tỏ, Thiên Mộ Phục là loại người không dễ dàng bỏ qua bất kỳ mối hận nào. Trái lại, hấn hẹp lượng, luôn để tâm và trước sau gì cũng tìm được phương cách báo thù. Họ Thiên là loại người nguy hiểm. Cũng may, khi lão phu bị gán cho hai chữ Ma Vương, nhờ kịp ẩn thân ngay, nếu không e khó thoát cảnh bị quần hùng vây công khử trừ và trong đó thế nào cũng có Thiên Mộ Phục, với tuyệt kỹ Thiếu Dương Thần Công mà khi luyện đến thập thành sẽ dễ dàng thiêu hủy bất kỳ bộ vị nào trên người đối phương. Rất lợi hại đấy.

Hồng Bảo Kỳ vỗ lã:

- Chứng tỏ Kiều gia hiện nay đích

thực là Thiên Mộ Kiều độ nào đó. Vì khi tận diệt Thần Ứng bang, Kiều gia đã khôn khéo vận dụng tuyệt kỹ Thiếu Dương hợp với khẩu quyết kinh văn Phích Lịch, tạo một trường thăm sát thoát nhìn ai cũng ngỡ chỉ do Tư Mã Lạc gây ra. Thủ đoạn của lão Kiều này quả tột cùng cao minh.

Lão nhân chột kêu:

- Thôi, lão phu đoán được rồi. Kế của Thiên Mộ Kiều quả là lợi hại, đúng với tâm tính của y, chỉ muốn người người ngưỡng phục. Là thế này, y tận diệt Thần Ứng bang chính là sát nhân diệt khẩu, để chẳng còn ai nữa có thể vạch rõ chân tướng cùng tâm địa độc ác của y. Còn đồ họa cho Tịch Sơn để ngày mai, trước mặt quần hùng, nếu Tư Mã Lạc cáo giác y thì y sẽ cáo giác ngược lại và sẽ khích nộ Tư Mã Lạc bộc lộ toàn bộ hung tính. Khi đó y sẽ thay võ lâm diệt trừ Tư Mã Lạc. Tóm lại, chủ ý của y vẫn luôn muốn quần hùng ngưỡng phục, tự công cử y làm võ lâm Minh chủ. Vì thế, dù lâu nay y thừa bản lãnh uy hiếp quần hùng nhưng y vẫn quyết ẩn nhẫn chờ thời cơ. Điều y cần là phải có một đại ác ma cho y trở tài. Thế nên bao lâu nay y vẫn chú tâm, hầu như giúp cho Tư Mã Lạc toại nguyện, bằng cách cũng truy tìm Phích Lịch Bổng Thiên Lô. Và sở dĩ gần đây y thay đổi, quyết trở mặt cùng Tư Mã Lạc, chỉ vì đã có một Huyết Thủ Ma Vương xuất thế. Một đại ác ma là đủ cho y, hai thì quá thừa. Do vậy để lão phu thử đoán tiếp, ngay ngày mai có thể chính Thiên Mộ Kiều điểm chỉ cho võ lâm biết kẻ nào hiện là Huyết Thủ Ma Vương. Kế đó, y sẽ tự thủ bàng quan, để Tư Mã Lạc tha hồ ra oai, diệt trừ Ma Vương Huyết Thủ. Và cuối cùng sẽ đến lượt y loại trừ Tư Mã Lạc, trước sự kính ngưỡng của quần hùng. Y sẽ được suy cử lên làm Minh chủ. Toàn bộ mưu đồ của y phải như vậy.

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Vậy tiểu bối phải làm gì? Có nên đổi đầu Kiều gia ngay tại đó chẳng?

Lão cười:

- Người có chứng cứ thuyết phục để cáo giác Thiên Mộ Kiều chẳng? Nhất định là không. Vậy thì thế này, ngày mai người cũng như mọi người, nếu cần thì cứ lên tiếng suy cử y làm Minh chủ. Sau đó, hãy tiến hành theo kế sách này của lão phu, như vậy... như vậy... Được chưa.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Lão nhân gia quả quyết họ vẫn ở đây vực...

- Suyt! Thiên cơ bất khả lậu. Hãy y kế thực hiện người sẽ toại nguyện. Nào, mau đi đi. Nhưng cũng nhớ, lâu lâu quay lại thăm lão phu đấy.

o O o